

A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.I.35.439/2014/5.szám

A Kúria a dr. Ormay Gábor ügyvéd által képviselt felperes neve felperesnek a dr. Tarcsi Csaba jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó-és Vámhivatal Észak-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perében az Egri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. március 11-én kelt 8.K.27.317/2013/5. sorszámu jogerős ítélete ellen az alperes részéről 6. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria az Egri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 8.K.27.317/2013/5. számú ítéletét hatályon kívül helyezi, és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 200.000 (kétszázezer) forint együttes elsőfokú és felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 277.900 (kétszázhetvenhétezer-kilencszáz) forint kereseti és 463.200 (négy százhatvanháromezer-kétszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes és a B. Kft. (továbbiakban Kft.) között 2011. szeptember 1-jén létrejött szerződés szerint a felperes megvásárolta a Kft.-től a K. 08/18. helyrajzi számú, 28,2 ha szőlőültetvényen betakarítás előtt álló szőlőtermést. A számlakibocsátó társaság bár az értékesítés megtörténtét megerősítette, a felek közötti szerződés tartalmára ellentmondó nyilatkozatot tett. A szüretelés módjára, szállítására, illetve az ellenérték megfizetésére vonatkozóan sem tudott információt szolgáltatni. A szőlő- és borszármazási bizonyítvány kiadását az eladó Kft. kérvényezte, azokat a nevére adták ki. A felperes képviselője azon túl, hogy a szőlővásárlás tényét állította, a szüret körülményeire, a termés elszállítására, az ellenérték kifizetésére vonatkozó adóhatósági kérdésekre érdemi választ nem adott. A feldolgozott szőlőből készült bor további sorsával összefüggő kérdés megválaszolását visszautasította, illetve közölte, hogy arról nincs tudomása.

A fenti tényállás alapján az adóhatóság a szőlő eladásáról kiállított számlát hiteltelennek tekintve tagadta meg a felperes adólevonási jogát, s erre figyelemmel a felperes terhére 4.632.000 Ft adókülönbözetet állapított meg, melyet teljes egészében jogosulatlan visszaigénylésnek minősített. A jogosulatlan visszaigénylés után 2.3156.000 Ft adóbírságot is kiszabott. Az alperes 3799111461.számú határozatával az első fokú határozatot helybenhagyta.

A felperes keresetében az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban Art.) 97. § (4)-(6) bekezdésében rögzített az alperest terhelő tényállás feltárási és bizonyítási kötelezettség elmulasztását állította. Arra hivatkozott, hogy az alperes a szőlő származási bizonyítványon keresztül próbálja a számla valóságtartalmát megcáfolni. A szükséges igazolások eladó általi kérvényezése csupán technikai megoldás volt, ennek oka a költségkímélés, azaz hogy a felperesnek a hegyközségi járulékot ne kelljen újból megfizetnie. A szőlő értékesítése esetén ugyanis, ha a vevő váltja ki a borszármazási bizonyítványt, úgy neki a hegyközségi járulékot ismételten meg kell fizetnie. A per során a Sz. Szövetkezet (továbbiakban Szövetkezet) pincekönyvét csatolta, mely az eladó szőlőjére, illetőleg annak feldolgozására vonatkozóan tartalmazott adatokat.

A fenti bizonyítékok alapján a felperes keresetét az elsőfokú bíróság megalapozottnak találta, és az alperesi határozatot az elsőfokú adóhatósági határozatra is kiterjedően hatályon kívül helyezte, az elsőfokú adóhatóságot új eljárás lefolytatására kötelezte. Álláspontja szerint az adóhatóság megállapításait a becsatolt szőlőszármazási és borszármazási bizonyítványokra, illetve a Hegyközség hegybírójának nyilatkozatára és a járulékok megfizetésére vonatkozó bizonyítékokra alapította. Ugyanakkor a per során becsatolt okiratok alapján a felperes helytállóan hivatkozott arra, hogy az adóhatóság nem vette figyelembe az egyéb körülményeket, így különösen a Szövetkezet és a felperesi társaság pincekönyvében foglaltakat, illetőleg jelentős ellentmondásokat, hiányosságokat nem tisztázott. A Szövetkezet pincekönyvében bértárolás, bérfeldolgozás szerepel, mely egyértelműen utal arra, hogy a Szövetkezet egy másik társasággal fennálló jogviszony keretében tárolta, illetőleg dolgozta fel a szőlőt. Az adóhatóság ezt a körülményt és azt, hogy a felperesi társaság pincekönyvében az egyes borszőlők a betárolt tételek körében „vásárolt” jogcímen szerepelnek nem értékelte. A megismételt eljárásra a társaságok között fennálló jogviszonyok tisztázását írta elő. Az adóhatóság feladatává tette a szőlő- és borszármazási bizonyítvány iránti kérelmek előterjesztésének, az azokon szereplő aláírásoknak a vizsgálatát, és az esetlegesen fennálló jogszabályi előírásoktól eltérő gyakorlat tisztázását. Ezen túlmenően a közigazgatási

eljárás során beszerzett pincekönyvek és a felperes által a per során csatolt pincekönyv adatai közötti eltérés okának felderítését. Nézete szerint csak ezen tények feltárását követően lesz az adóhatóság abban a helyzetben, hogy megállapíthassa a felek közötti szerződés valódi tartalmát, az adókijátszásra irányuló szándék fennállását, és a felperes ebben való részvételét.

A jogerős ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet elsődlegesen a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése és a kereset elutasítása, másodlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése és az ügyben eljáró elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára történő utasítása iránt. Megítélése szerint a jogerős elsőfokú ítélet ellentétes az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (továbbiakban Áfa tv.) 55. § (1) bekezdés, 120. § a) pontja, 127. § (1) bekezdés a) pontja, valamint a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (továbbiakban Sztv.) 15. § (3) bekezdés, 165. § (2) bekezdés, 166. § (2) bekezdésében foglaltakkal. Állította, hogy az eljárása során bizonyította, hogy az értékesítési láncolatban a termékmozgás nem történt, éppen ellenkezőleg, az értékesítőként feltüntetett Kft. által megtermelt szőlő saját feldolgozása igazolható. A termékértékesítésben szereplő cégek képviselői nyilatkozatának ellentmondásain túl okirati bizonyítékokkal is alátámasztotta a számla szerinti gazdasági esemény valótlanosságát. Az ügyben beszerzett dokumentumok egyértelműen megdöntik, hogy az eladó részéről szőlőértékesítés történt volna, éppen ellenkezőleg, a megtermelt szőlő feldolgozását támasztják alá. A fentiek alapján az ügylet teljesítését tanúsító számla hiteltelen, melyre adólevonási jog nem alapítható. Elismerte, hogy a szőlő feldolgozásában, majd tárolásában résztvevő társaságok közötti jogviszonyokat részletesen nem vizsgálta, ugyanakkor utalt arra, hogy nem is volt feladata, hiszen kizárólag a számlában szereplő termékértékesítés tényleges megtörténtéről kellett meggyőződnie. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete olyan bizonyítás lefolytatására kötelezi, amely a szőlőértékesítés tényállás releváns elemein messze túlmutat. A borfeldolgozás, a borértékesítés körét érintő jogviszonyok további vizsgálata a számlázott gazdasági esemény vonatkozásában a levonási jog megállapíthatósága körében indokolatlan.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartását indítványozta fenntartva a keresetében is felhívott alperesi határozatban szereplő ellentmondásokra történő hivatkozást.

A felülvizsgálati kérelem alapos.

A perbeli esetben a Kúria azt állapította meg, hogy az elsőfokú jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben foglalt okból jogszabálysértő. Az elsőfokú bíróság a helyesen megállapított

tényállásból jogszerűtlen következtetést vont le. Szükségtelenül vizsgált olyan körülményeket, amelyek a szőlőértékesítésről kiállított számlában foglalt gazdasági eseményen túlmutattak, s már a bor előállítását, a szőlő feldolgozását érintették. Kiemeli a Kúria, hogy a perben a szőlőértékesítésről kiállított számla valóságtartalma volt vitatott, ennek a gazdasági eseménynek valóságtartalmát kellett vizsgálni és megállapítani. Az alperes a per tárgyát képező ügyben a tényállást részletesen és valóságghűen feltárta, az adólevonás szempontjából releváns körülményeket okszerűen értékelte, melyből helyes következtetést vont le, a felperest terhelő adóhiány megállapítása jogalappal bírt.

Az adóhatóság a jogügylettel kapcsolatos szabálytalanságokat bizonyította, feltárta azokat az ellentmondásokat, amelyek a számla valóságtartalmát kétségbe vonták. Így a felperesre hárult annak kétséget kizáró bizonyítása, hogy a jogügylet mégis a számlában foglalt módon ment végbe, melyet viszont a felperes eredményesen a perben nem tudott megtenni. Az eladó és vevő cég képviselőinek nyilatkozatai, azok ellentmondásossága és információ-hiányossága okán nem voltak alkalmasak annak bizonyítására, hogy a felperes ténylegesen szőlőt vásárolt a Kft-től, nem pedig a feldolgozott bort. A Kúria álláspontja szerint annak jelentősége, hogy a szövetkezet pincéjébe betárolás jogcímén a feldolgozott bor megtalálható és ezzel összhangban áll a jövedéki törvény szerinti bevallása, nem támasztja alá a szőlő értékesítéséről kiállított számla valóságtartalmát.

A nyilatkozatok ellentmondásain túl az alperes okirati bizonyítékokkal is alátámasztotta azt a tényt, hogy a szőlő megvásárlására a felperes részéről nem kerülhetett sor. Ezek az okiratok pedig a bor- és szőlőszármazási bizonyítványok, amelyek az eladó Kft. nevére kerültek kiállításra. Helytállóan hivatkozott az alperes a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (továbbiakban Sztv.) 15. § (3) bekezdésében foglalt valódiság elvére is, a könyvelésben szereplő bizonylatoknak, az azt alátámasztó iratoknak kívülállóak számára is hitelesen kell igazolniuk a számlában foglalt gazdasági esemény megtörténtét. Márpedig épp ez a hitelesség hiánya merül fel a felperesi bizonylatokkal kapcsolatban. Az adóhatóságnak nem képezte feladatát a szőlő feldolgozásában, majd tárolásában résztvevő társaságok közötti jogviszonyok vizsgálata, hiszen a számla tartalma nem ez, hanem szőlő felvásárlása volt.

A Kúria rámutat arra, hogy az adóhatóság nem irreleváns körülményekre alapozva tagadta meg az adólevonást, bizonyította, hogy az azért nem hiteles, mert az abban foglalt jogügylet a számlában írt felek közötti tartalommal és módon a valóságban nem ment végbe. A perbeli tényállás alapján tehát nincs olyan törvényes jogcím, ami alapot adhatott a felperesnek az áfa levonásához.

A fentiek alapján a Kúria a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján a jogerős elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte, és a felperes keresetét elutasította.

A Kúria a peresztes felperest a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes elsőfokú és felülvizsgálati perkölttségének megfizetésére.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt kereseti és felülvizsgálati eljárási illetéket a peresztes felperes a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles megfizetni.

Budapest, 2015. február 5.

**Dr. Hajnal Péter sk. tanácselnök, Dr. Heinemann Csilla sk. előadó bíró,
Huszárné dr. Oláh Éva sk. bíró**